

Kadınım

– GürhanGürses · 06 Mart 2014

Kadınım, der demez ağlardı bir adam.

Ne teselli vereni vardı ne gözyaşını silen.

Dağları yerinden oynatırdı da gelir bir nazlı ceylana bir solgun papatyaya mahkûm olurdu sonsuza değin!

Adam kadına yanıkta, kadın adama kazıktı. Görenler bilenler derdi ki “Adama yazıktı.”

Kadınım, derdi adam hep, öylesine içten, kalpten ve birden derdi ki, ne dert kalırdı ne illet! Oysa kadını çok uzaklardaydı. Çok uzak gecelerde çok derin uykulardaydı. Adam teni gibi esmer gecelerde cehennem gibi bir yalnızlıkta uykusuzdu.

Tasvire lüzum yoktu. Adamın hali bir enkazdı.

“Sen başka ellere gittin ben kaldım yâd ellerde,

Bu onun hikâyesidir.

Yürek yanasıdır,

Parçalanasıdır.” diye söylenirdi her zaman. Belli ki terklerdeydi, tekteydi. Ayrılık alın yazısı olmuştu, çekecekti elbet. Yana yakıla, dona eriye yaşayacaktı. Düşe kalka bu ömrü tamamlayacaktı. Rezil rüsva bir zamanda hüznün en dibinde içiyordu acıyı yudum yudum.

“Sen gittiğinden beri

Çiçekler açmıyor

Gel istersen

Hayat ol.”

Yudum yudum içiyordu çileyi. Yarasın diyordu kadını, yokluğuyla... Yüreğini yarıyordu oysa her söz.

Giden ardına bile bakmaz, bu böyledir. Gölge olur biten bütün aşklar, gözlerde başlar yaşlar. Hayal olur yüzler, işkence olur sözler. Adamın biri durup durup özler olur. Ah dev gibi adamları cüce eden aşk! Yüce çınarı içten kemiren mefhum, kalbi sekteye uğratan tikanıklık!

“Kadınım adamınım.” diye yazdı adam ve postaladı sevgiliye cepten. Aynı mesajı kaçınıcı oluyordu atıyordu. Kadınım sözcüğündeki sahiplenme etkileyiciydi. Adamınım ifadesi ise başlı başına bir silahtı.

Oysa numarasını iptal etmişti kadın. İzi yoktu hüznü çoktu. Silmişti belki de adamı rehberinden, silinenlerdendi adam.

Kadınlar kulağa hoş gelen söze bakardı. Adam bunu biliyordu lakin kadını yoktu. Erkekler öyle miydi, göze hoş gelene bakardı.

Mesaj yağmuru başladı. Tek yönlüydü mesajlar, cevabı yoktu, muhatabı...

“Ötesi yok inan

Başkası hiç...

Kadınım,

Senin sonsuza değin tek ad-soyadınım.

Doğduğunda kulağına fısıldananım.” Adam olmayan bir sevdanın müdavimi olmuştu. Müptelasıydı

kadının. Tiryakisi... Kadınım! ”diye devam etti adam mesajlarını yazmaya. Her güne bir mesaj saklamıştı adam, her güne özel ve özlem dolu... Olmadığını bile bile yazdı içindekini. Döke döke yazdı. Bazen bir kişi gelir ve krallığını ilan eder yüreğinizde. Bayrağını diker. Tapusunu alır kalbinizin. Oturur. Burası bana aittir, benim ülkemdir, toprağımdır. Uzak durun diye tavrını belli eder. Savaşırım gibi sever. Sonra bir gün terk edip giderdi. Savaşarak fethedilen yürek terk edilirdi bir anda kolayca. Zafer mağlubiyete dönerdi. Böyleydi hali adamın, duaya muhtaçtı. Son mesajını yazdı. Kontörü bitiyordu. “Sensiz çevrimdışıyım bundan sonra / Bu aşkta sen dışıyım kadınım” Terkin terkiydi adam. Yalnızın teki...